

mange af disse Mænd paa almindelige politiske Omraader hylde radikale Anskuelser. Det forekommer mig ogsaa at være en Kendsgerning, vel værd at bemærke, at det ikke er faldet nogen Stat, heller ikke nogen af Smaastaterne, ind at indskrænke sine Forsvarsforanstaltninger, selv efter at Forhandlingerne i Haag og Indholdet af Konventionen af 1907 ere offentliggjorte, og der er dog neppe nogen, der tror, at man noget Sted bærer de store økonomiske Byrder, som ere en Følge af Forsvarsforanstaltningerne, fordi de i og for sig ere kærkomne, og at man ikke nok kunde ønske at begrænse disse Udgifter, hvis det paa nogen Maade var foreneligt med Hensynet til fremfor alt at sikre Statens Bestaaen, og at gøre, hvad muligt er, for at bevare Neutraliteten.

Nej, Sagen er den, at ved et Blik ud over Landets Grænser, og saa kan man rette Blikket fjernt eller nær, saa kan man lade Blikket søge hen i en hvilken som helst Retning, vil det vise sig, at alle Stater indtil videre ikke finde nogen Hjemmel for Undladelse af en Afvisning af forsættelige Neutralitetskrænkelser i den af vort radikale Parti saa meget og saa ofte omtalte Haagerkonvention af 1907. Jeg har hidtil forgæves spurgt om, hvor der fandtes en folkeretslærd, som turde anbefale en Stat at indskrænke sit Forsvar til et Sø- og Grænsepolit, og som forment, at Staten dog kunde vente sin Neutralitetserklæring respekteret, og hvor der fandtes en Stat, som med Held havde vovet Eksperimentet. Man er hidtil og vil sikkert indtil videre blive Svaret skyldig, og saa er nok Sandheden den, at det er os, der skulle ud paa Eksperimenternes Vej. Det er ogsaa udtalt af det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), at det er os, der skulle ud paa Eksperimenternes Vej, hvis vi ville følge det radikale Parti i dets Forslag, eller det er os, der skulle ud i en Selvopgivelsens Politik, hvis vi slutte os til Afrustningsforslaget. Men ingen af disse Veje har Flertallet af det danske Folk ønsket at betræde, ingen af disse Veje ville de 3 forsvarsvenlige Partier her i Salen vandre.

Naturligvis er den økonomiske Side af Sagen af stor Betydning, ja, man kan tilføje, af den største Betydning. Det er

selvfølgelig rigtigt, at der ikke bør bringes unødvendige Ofre, hverken af personlig eller finansiel Art. Jeg tror, at det først og fremmest gælder om, at den Løsning, der naas, bliver brugelig og forsvarlig, og først i anden Række kommer Hensynet til Bekostningen. Den samme Opfattelse er ogsaa tidligere gjort gældende af den højtærede Forsvarsminister og af det ærede Medlem fra Ringkøbing. Og da der nu sammen med Lovene om Forsvarets Ordning er forelagt Forslag om en forøget Formue- og Indkomstskat, hvorved for det første et gammelt Krav fra Venstres Side opfyldes, og for det andet den af Forslagernes Ophøjelse til Lov følgende Merudgift ikke lægges paa den almindelige Befolknings Skuldre, men paa den mere velstillede Befolkning, haaber jeg ogsaa, at, med al Respekt for det økonomiske Hensyn, dette dog ikke skal blive det afgørende, men at man i første Linie vil sætte Fordringen om, at Ordningen, der træffes, skal være fyldestgørende.

Har jeg nu kortelig omtalt Hovedpunkterne, om hvilke der er Enighed i det væsentlige, maa jeg maaske ogsaa omtale det Punkt, hvorom det endnu ikke er lykkedes at tilvejebringe en Forstaaelse, nemlig Forsvaret af Hovedstadens Landside. Jeg kan fremdeles ikke skønne andet, end at den bedste Ordning med Hensyn til en Sikring af Landsiden mod en Overrumpling og derved Opstillingen af et Forsvar ved Kysten vil naas, om man ved Landbefæstningen paa samme Vis som ved Søbefæstningen i saa stor Udstrækning som muligt anvender de allerede tilstedeværende Anlæg som en Basis. Det viser sig ogsaa, at i Generalstabens Skrivelse af 18. Marts dette Aar er det udtalt, at den Sikringsstyrke, som er fornøden, for at Mobiliseringen af de værnepligtige, som bo indenfor Københavns Rayon, kan gennemføres, vil, naar man benytter den nuværende Landbefæstning og supplerer den paa den Maade, som er foreslaaet af Hærens tilforordnede i Forsvarskommissionen, kunne indskrænkes til 4—5,000 Mand. Med Landbefæstningen i den nuværende Skikkelse vil den andrage 5—6,000 Mand, og med den af Regeringen foreslaaede fremskudte Linie som Støtte maatte Styrken forøges til godt